

Taronges al 4.000%

MARIA JOSEP PICÓ

Produir no està de moda. Les multinacionals han demostrat que resulta molt més rendible fabricar mites i vendre idees com ara llibertat, salut, potència i, fins i tot, immortalitat. La globalització econòmica, a més, ha afavorit aquesta tendència especulativa: hi ha empreses de roba vaquera, per posar un exemple, que ja han renunciat a la tasca bruta de confeccionar aquesta roba i han optat per crear altres factories ex professo -ubicades en països amb mà d'obra barata- per dedicar-se a la comercialització de valors consumistes des del primer món.

Amb aquestes perspectives, la defensa del sector productiu de cítrics valencià avança en contra de les forces econòmiques preponderants. Cada vegada es paga més per la pseudofruita envasada i triturada -això sí, amb un recipient ben atractiu, etiqueta moderna i anunciada alegrement a la televisió- mentre es menysprea el camp. D'un costat, l'activitat agrícola rep un rebuig generalitzat per part dels joves (només el 1,7% dels agricultors té menys de 30 anys) i les mateixes explotacions es perceben com entrebancs per construir polígons industrials o habitatges. És a dir, els conreus també estan al bàndol oposat de la nova tendència de desordenació del territori.

Però el camp és més que una activitat productiva, com defensa el màxim dirigent de la Unió de Llauradors i Ramaders, Joan Brusca. Els cítrics conserven una autèntica massa arbòria de tarongers i tot el mosaic de conreus manté un paisatge típic que forma part de la cultura valenciana. Aquests ajuden al manteniment de població rural, a la protecció del territori enfront d'amenaques com ara els incendis. Aporten garanties sanitàries als aliments que mengem i permeten disposar d'un rebost pròxim de qualitat i amb una baixa despesa d'emissions atmosfèriques, a causa de les mínimes exigències de transport. A diferència d'altres sectors com ara els electrodomèstics o els vehicles, podríem recórrer a produir en països tercers, però renunciariem a gestionar el nostre propi entorn. A més, l'impacte econòmic és brutal, perquè encara que l'agricultura representa el 3% del PIB valencià, el sector agroalimentari vinculat a ella assoleix el 20%.

Quant als cítrics, el veritable origen de la crisi, malgrat tot, no es troba tant en la producció com en la distribució, davant l'atomització de l'oferta. Per aquesta raó ens trobem amb situacions tan irracionals com que determinades varietats incrementen el seu preu un 4.000% del camp al supermercat. «Un augment més alt que el registrat en el comerç il·legal de la cocaïna», ironitza Brusca. I aquests marges abusius creixeran gràcies a la nova central de vendes controlada pels grans productors i amb previsions tan dolentes com les d'enguany, quan es preveu una caiguda de la producció del 25%. Una pujada de preus que, com sempre, es carregarà a l'esquena d'agricultors tradicionals i dels consumidors.

456 mots

(22 d'octubre de 2007, Levante-EMV)